

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: K/622-1

Érkezett: 2012. MÁRC 06.

Írásbeli választ igénylő kérdés

Dr. Kövér László,
az Országgyűlés elnöke részére
Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

A Hárszabály 91.§-a alapján kérdést kívánok feltenni

dr. Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter úrnak

„Ön szerint igazságos a munkaügyi központok kirendeltségein dolgozó szakemberek leminősítése?”

címmel.

A K/5783. számú írásbeli kérdésemre adott válaszában a következő mondat szerepel: „A 2010. és 2011. évi illetmények összege közötti különbség oka az, hogy a kormányhivatalok egyes jogelőd szervezetei esetében az illetménykiegészítések megállapítása jogellenes módon történt”. Az Ön álláspontja szerint jogellenes volt tehát az, hogy a regionális munkaügyi központok kirendeltségein a törvényi 10 % helyett 35 %-os illetménykiegészítést állapítottak meg.

Tisztelt Miniszter Úr! Önt helytelenül tájékoztatták. A 2010. december 31-ig hatályos, az Állami Foglalkoztatási Szolgálatról szóló 291/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) szerint a regionális munkaügyi központ jogi személy, önállóan gazdálkodó **központi költségvetési szerv**, kirendeltsége – amely feladatait kirendeltségként és szolgáltató központként látta el – a központi költségvetési szerv területi szervei.

A Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter által aláírt, a Dél-dunántúli Regionális Munkaügyi Központ alapító okiratának [a módosításokkal egységes szerkezetben közzétette a Hivatalos Értesítő 2010. évi 91. száma] 2. pontja a kirendeltségeket a költségvetési szerv területi szerveiként határozta meg. Kiindulva abból, hogy az állami foglalkoztatási szerv kijelölésére a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény 47. §-a adott felhatalmazást, s ez a kijelölés a Korm. rendeletben megtörtént, az illetménykiegészítés mértékének megállapítására az akkor hatályos, a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény 19. §-ának (1) bekezdését kellett alkalmazni. Nem volt alkalmazható ugyanis sem a (2) bekezdés – mivel nem központi államigazgatási szervről volt szó –, nem alkalmazható ezért a (3) bekezdés sem, s nem tartozik e szerv a (4) bekezdés hatálya alá sem, hiszen ez a (3) bekezdésre, azaz a központi államigazgatási szervekre és az azon kívül tételesen felsorolt szervekre terjedt ki.

A Korm. rendeletet felváltó, a Nemzeti Foglalkoztatási Szolgálatról szóló 315/2010. (XII. 27.) Korm. rendelet szerint a munkaügyi központok a fővárosi és megyei kormányhivatalok munkaügyi feladatokat ellátó szakigazgatási szerveiként működnek. A kirendeltségeket a *munkaügyi központ* (mint szakigazgatási szerv) önálló feladat- és hatáskörrel rendelkező szervezeti egységeiként határozza meg a jogszabály, azaz szervezetileg nem minősülnek helyi (körzeti) szervezetnek, szervezeti egységnek akkor sem, ha illetékességi területük szűkebb, mint a megye teljes területe. A kirendeltséget a kijelölő kormányrendelet nem a kormányhivatal, hanem a szakigazgatási szerv szervezeti egységeként határozza meg – ezért rájuk nézve a 10 %-os illetménykiegészítést előíró törvényi rendelkezés nem alkalmazható.

Ugyanezen okokból nem alkalmazható a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény 134. §-a sem.

A kirendeltségek első fokú hatósági jogkört gyakorolnak, ügyfélszolgálati és nyilvántartási feladatokat látnak el. Gyakorlatilag tehát nem a kormányablakok ügyfélszolgálati munkatársainál, hanem a kirendeltségeken intéződnék el az ügyek. Azok az ügyfelek tehát, akik a munkájuk elvesztésével a lehető legnehezebb élethelyzetbe kerültek, nem a kormányablaknál, hanem a kirendeltségek ügyfélszolgálatában dolgozó tisztviselők empátikus, türelmes hozzáállására számíthatnak. A legnagyobb lelki és fizikai teher tehát ezekre az ügyintézőkre hárul.

Tisztelt Miniszter Úr!

A kormányhivatalok létrehozásával szervezeti oldalról rendkívül zavaros helyzetet állítottak elő az egymással össze nem hangolt jogszabályok. Ráadásul a munkaügyi központok kirendeltségein jelentős létszámleépítésekre került sor, miközben a hatáskört továbbra is ott gyakorolják, a kérelmek döntő többségét is a kirendeltségeken veszik át. A két ügyfélszolgálati tisztviselő között gyakorlatilag a szervezeti szintben van különbség, a kirendeltségen jóval alacsonyabb illetménykiegészítésért foglal helyet az a tisztviselő, aki egyébként az ügyek többségében szakmailag is jártas.

A kirendeltségek ügyfélszolgálatainál a létszámleépítés nem csupán az érintettek számára, hanem a közigazgatás szolgáltatására szoruló ügyfelek számára is visszalépés az ügyintézés eddigi színvonalához képest. Nem vitatom, hogy a kormányablakoknál is felelős munkatársak dolgoznak, nem az ő kárukra, hanem éppen az ő érdekében is szükségesnek tartom a munkaterheléssel arányos illetményrendszer kialakítását.

Miniszter Úr az előző írásbeli kérdésemből értesült arról, hogy Tolna megyében a kirendeltségek ügyfélszolgálati irodáiban az ügyfélfogadás közben adták át az ügyintézőknek a felmentésüket. Ön, aki a jó állam nagykövete, nyilvánvalóan érdeklődéssel fordul az ilyen esetek felé, és hivatalból tájékoztatást kér a történetekről.

Kérdezem tisztelt Miniszter Urat,

- a) Tolna megyében hány ügyet intéztek első fokon a munkaügyi kirendeltségeken,
- b) Tolna megyében a kormányablaknál hány olyan kérelmet vettek át, amely valamely kirendeltség feladat- vagy hatáskörébe tartozik,

- c) kért-e tájékoztatást arról, hogy Tolna megye kirendeltségeinek ügyfélszolgálatain milyen körülmények között adták át a tisztviselőknek a felmentési okiratot, ha nem kért tájékoztatást, akkor miért nem,
- d) Ön szerint igazságos-e, hogy akik a legnehezebb körülmények között végzik hatósági munkájukat, azoknak jár a legkevesebb illetménykiegészítés,
- e) mikorra kívánja előkészíteni azokat a jogszabályokat, amelyek a kusza – s a járások létrehozásával tovább kuszálódó – szervezet- és illetményrendszert egyértelművé teszi?

Várom megtisztelő válaszát.

Budapest, 2012. március „6” „

Dr. Harangozó Tamás
MSZP